

Л. Толстой.

Разкази за природата

КАКЪ СТАВА РОСАТА.

Когато отидемъ сутринъ, при слънчевъ лѣтенъ день, въ гората или полето, ние ще видимъ, че листата на дърветата и трѣвата сж отрупани съ елмази. Всички тия елмази блѣстятъ на слънчевитѣ лъчи въ разни цвѣтове — жълти, червени и сини. Като ги наближимъ и разгледаме, ще видимъ, че това сж капки роса, събрани въ трапчинкитѣ на листата и трѣвата и блѣстятъ на слънцето.

Листътъ на трѣвата отвжтрѣ е мжхнатъ и пухестъ, като кадифе. И капкитѣ се търкалятъ по листа безъ да го намокрятъ.

Когато пѣкъ незабѣлзано бутнешъ листа съ росата, капката ще се търкулне като свѣло топче и ще се пролѣе по стеблото.

Ако пѣкъ полека откжснешъ тази чашка и я поднесешъ до устата си и изпиешъ росата, тя ще ти се стори по-вкусна и по-сладка отъ божествения нектаръ.

М О Р Е.

Морето е широко и дълбоко: краятъ му не се вижда. Слънцето въ морето изгрѣва и въ морето залѣзва. Никой не е стигналъ дъното на морето и никой не го знае. Когато нѣма вѣтъръ, морето е тихо, гладко и сине, но духне ли вѣтъръ, морето се развълнува, става грапаво; появяватъ се вълни — една друга догонва, настигатъ се, сблъскватъ се и така се образува пѣна. Тогава морето си играе съ корабитѣ като съ черупки. Тежко на този, който се хване на пжтъ въ морето при силна буря! Само онзи, който не е пжтувалъ по море, той не знае Бога.